

A cincea urgie: ciurma vitelor (Exodul 9:1-7)

Această secțiune descrie cea de-a cincea urgie pe care Dumnezeu o aduce peste Faraon și Egipt. Este a patra oară când Moise merge la Faraon pentru a-i duce același mesaj (vezi 7:15-16; 8:1, 20; înaintea celei de-a treia urgii nu a avut loc nici o audiență).

9:1. Domnul a zis lui Moise; "Du-te la Faraon și spune-i: "Așa vorbește Domnul, Dumnezeul evreilor: "Lasă pe poporul Meu să plece, ca să-Mi slujească."

Mesajul se repetă. Faraon primește porunca de a lăsa poporul să plece din Egipt, pentru a evita consecințele extrem de grave. Se face o adăugare importantă la poruncă prin includerea numelui Domnului, "Dumnezeul evreilor". Acest epitet nu a mai fost aplicat de la prima urgie (7:16) și are rolul de a-i aminti lui Faraon cu cine are de-a face.

9:2-3. Dacă nu vrei să-l lași să plece și dacă-l mai oprești, iată, mâna Domnului va fi peste turmele tale de pe câmp; peste cai, peste măgari, peste cămile, peste boi și peste oi; și anume va fi o ciurmă foarte mare.

Construcția de la începutul versetului este folosită adeseori pentru a introduce o frază "dacă ... atunci". "Dacă" apare în versetul 2; "atunci" apare în versetul 3. Se pune o condiție - "dacă" se vor realiza o serie de ipoteze, "atunci" va urma o consecință inevitabilă.

Presupunerea este că Faraon va "refuza" să se supună poruncii

lui Dumnezeu. Acest verb este folosit de multe ori în episodul urgiilor pentru a descrie negarea sau refuzul voit al lui Faraon de a împlini cererile lui Dumnezeu (vezi 4:23; 7:14;³⁵ 8:2; 10:3, 4). Este o respingere hotărâtă a solicitărilor lui Dumnezeu.

Consecința comportamentului lui Faraon este că "**mâna Domnului**", nu doar "degetul lui Dumnezeu", cum au spus magicienii (8:19), se va manifesta cu mare putere. Scrierile egiptene antice vorbesc de obicei despre puterea lui Faraon folosind expresia *mâna sa puternică*.³⁶ În mod ironic, relatarea Exodului folosește aceeași caracteristică pentru a-L descrie pe Domnul care umilește Egiptul și pe Faraon (vezi comentariul asupra versetului 3:19).

Animalele atinse de această ciumă sunt cele care oferă hrană, lapte, îmbrăcăminte și mijloace de transport. Unii au spus că apariția "**cămilelor**" în această listă este un anacronism, deoarece cămilele nu au fost domesticate până la sfârșitul celui de-al doilea mileniu. Este însă o problemă dezbătută intens. Oricum, se pare că aceste animale erau folosite, într-o măsură mai mică, încă de la începutul celui de-al doilea mileniu.

Această urgie este și o batjocură. Se știe despre cultul taurului că a înflorit de-a lungul istoriei Egiptului. Egiptenii priveau taurul ca pe reprezentarea fertilității, marele reproducător înzestrat cu puterea și energia vieții. Apis era cel mai important taur sacru al egiptenilor. Alte culte ale taurului îi includeau pe Buchis (taurul sacru din Hermonthis) și Mneuis (Heliopolis). În plus, taurii erau considerați întruparea marilor zei egipteni Ptah și Ra.³⁷ Multe zeițe de seamă sunt reprezentate sub forma unor vite: Isis, regina zeilor, poartă coarne de vacă pe cap; Hathor primește cap de bovină pentru a-l putea apăra pe împărat. Autorul biblic demonstrează că acești zei erau niște impostori. Domnul este suveran peste toate lucrurile.³⁸

Versetul 3 începe astfel: "**Iată, mâna Domnului va fi ...**" Verbul este participiul feminin Qal (în acord cu femininul *mână*) al lui "a fi" și apare o singură dată în Scriptură în această formă. Termenul reprezintă

probabil un joc de cuvinte în corelație cu numele Domnului care se află imediat înaintea lui. Domnul provine și el din verbul "a fi".

Puterea urgiei este evidențiată de cuvintele *kābēd m'ōd*, care înseamnă literal foarte greu. Folosirea lui *kābēd* este caustică, deoarece se spune atât de des despre inima lui Faraon că este *kābēd* (de ex., 7:14; 8:32). Cu alte cuvinte, urgia coborâtă peste Egipt este "greă" deoarece inima lui Faraon este "greă".

9:4. Dar Domnul va face deosebire între turmele lui Israel și turmele egiptenilor, așa că nu va pieri nimic din tot ce este al copiilor lui Israel.

O primă dovadă a faptului că Domnul este sursa acestei urgii e faptul că El cruță turmele evreilor. Verbul tradus prin "**a face deosebire**" este același din 8:22. El înseamnă "a pune deoparte". Ideea e că Dumnezeu Își tratează poporul diferit de cum îi tratează pe egipteni: aceștia din urmă sunt blestemați; primii sunt binecuvântați.

Finalul versetului spune în original: "**Și nu va muri din ceea ce aparține copiilor lui Israel nici un lucru**". Subiectul apare la sfârșitul propoziției. Chiar dacă în limba ebraică ordinea părților de propoziție este destul de liberă, acest exemplu este izbitor. Fără îndoială că rolul său este de a sublinia protecția absolută a tot ceea ce aparține israeliților.

Cuvântul folosit pentru "**lucru**" este *dābār*. E vorba probabil de un joc de cuvinte în corelație cu folosirea cuvântului *dēbēr* (urgie) în versetul anterior. Unul dintre popoare primește *dbr* într-un sens, iar celălalt popor, în sensul opus.

9:5. Domnul a hotărât vremea și a zis: "Mâine va face Domnul lucrul acesta în țară."

O a doua dovadă că Dumnezeu este sursa urgiei a cincea este faptul că El anunță momentul exact al căderii ei peste Egipt. Domnul a făcut același lucru și la urgia a patra (8:23) și îl repetă acum pentru a

scoate în evidență faptul că planificarea urgiilor este opera Lui. Astfel, natura miraculoasă a urgiilor se vede nu doar în amploarea lor, ci și în planificarea și durată lor.

9:6. Și Domnul a făcut așa, chiar de a doua zi. Toate turmele egiptenilor au pierit, dar n-a pierit nici o vită din turmele copiilor lui Israel.

Din moment ce "turmele" apar din nou în urgia a șaptea (9:19-21), se pune întrebarea cum trebuie să înțelegem folosirea aceluia "toate" din versetul de față. Cu alte cuvinte, cum se poate ca toate turmele să fie omorâte de această urgie și apoi să mai trăiască pentru a suferi consecințele bolilor de mai târziu? Unii interpreți spun că acest "toate" este o hiperbolă ce are rolul de a mări contrastul cu "nici o".³⁹ O altă poziție susține că termenul "toate" poate fi folosit cu sens colectiv, opus sensului exhaustiv. În acest fel, fiecare tip de animale domestice fără excepție a fost atins de urgie, dar nu a murit fiecare animal în parte.

9:7. Faraon a trimis să vadă ce se întâmplase: și iată că nici o vită din turmele lui Israel nu pierise. Dar inima lui Faraon s-a împietrit și n-a lăsat pe popor să plece.

Faraon investighează ce anume s-a întâmplat în țară. El află că nici un animal al evreilor nu a fost afectat de ciumă. Inexistența bolii printre vitele lui Israel este subliniată prin folosirea expresiei ebraice "până la una". Aceasta este o prepoziție proclitică unită de multe ori cu substantivul pe care îl modifică printr-un *maqgef*. Ea exprimă gradul sau măsura și capătă, probabil, un sens negativ.⁴⁰ Este clar că nici una - nu, nici măcar una - din animalele israeliților nu a fost atinsă de maladie.

Activitatea lui Faraon e descrisă ca paradoxală. El își "trimite" slujitorii să cerceteze ținutul Gosen, dar refuză să "trimită" poporul lui Dumnezeu din Gosen.

Refuzul lui Faraon de a împlini cererea lui Israel de a pleca se datorează faptului că inima sa era "împietrită" (*kābēd*). Verbul *kabed* este un verb static, indicând condiția sau starea de fapt a inimii lui Faraon. El nu e folosit ca verb activ, pentru a nu da impresia că inima este în procesul de împietrire. Ea era pur și simplu împietrită.

Aplicație

Poate că ar fi potrivit ca în acest punct să vedem cum privește și înțelege umanitatea de obicei așa-numitele dezastre naturale. Atunci când apar calamități naturale ca uragane, tornade sau epidemii printre animale, oamenii nu văd aproape niciodată un motiv sau o sursă a dezastrului. Ei consideră totul o pură întâmplare - un lucru care deranjează ordinea naturală a lucrurilor. Mama Natură este capricioasă și nu poți avea încredere în ea. Cu alte cuvinte, calamitățile naturale nu au nici un scop sau sens.

Biblia ne învață altceva. În centrul și la temelia Scripturii se află doctrina suveranității lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că Dumnezeu este Creatorul universului, Domnul și Stăpânul tuturor, iar voia Lui este cauza tuturor lucrurilor. Cu alte cuvinte, Dumnezeu este Cel ce ocupă tronul universului, întreținând creația, dirijând-o și făcând ca toate lucrurile să lucreze după voia și planul Său. Imaginea biblică este că tot ce se întâmplă în cer și pe pământ se întâmplă la porunca lui Dumnezeu, prin voia și planul Său.

B. B. Warfield surprinde esența problemei în următoarele cuvinte: "Toate lucrurile, fără nici o excepție, sunt poruncite de El ... iar dacă vreă calamitate se abate peste om, Domnul este cel care a adus-o". Faraon și egiptenii au încercat să explice că urgiile nu vin din partea Domnului - ei au căutat alte explicații.

A șasea urgie: vărsatul negru (Exodul 9:8-12)

Această secțiune descrie cea de-a șasea urgie care s-a abătut asupra Egiptului. Și ca în cazul urgiei a treia, nu are loc nici o audiență la Faraon și nici un avertisment dat egiptenilor (vezi comentariul asupra versetului 8:16). Această asemănare ar putea sugera că a doua serie de urgii se apropie de final (vezi 8:20).

9:8. Domnul a zis lui Moise și lui Aaron: "Umpleți-vă mâinile cu cenușă din cuptor și Moise s-o arunce spre cer, sub ochii lui Faraon."

La prima vedere, această poruncă pare destul de ciudată. De ce cenușă din cuptor? Răspunsul este că urma o judecată poetică. Tipul de cuptor despre care se vorbește aici era probabil un cuptor de ars cărămizi. El simboliza, așadar, asuprirea evreilor, sudoarea și lacrimile pe care le vărsau aceștia pentru a le face cărămizi egiptenilor. În acest fel, chiar funinginea pe care o producea poporul înrobite avea să aducă pedeapsa peste asupritorii săi.

Se specifică faptul că Moise trebuia să arunce cenușa în aer "sub ochii lui Faraon". Împăratul Egiptului avea să vadă, așadar, el însuși natura miraculoasă a urgiei, nemaiavănd nici o scuză. El nu mai putea explica altfel natura bolii: aceasta vine de la Domnul care lucrează prin profeții Săi.

9:9. Ea se va preface într-o țărână care va acoperi toată țara Egiptului; și

va da naștere, în toată țara Egiptului, pe oameni și pe dobitoace, la niște bube pricinuite de niște bășici fierbinți.

Parte din natura miraculoasă a urgiei este înmulțirea celor doi pumni de cenușă într-o "țărână" care va acoperi toată țara Egiptului.⁴¹ În plus, natura sa divină se reflectă în transsubstanțiere, adică în transformarea unei substanțe în alta: a cenușii în praf. În fine, efectul prafului este o boală care va veni asupra făpturilor vii; acest efect indică și el caracterul supranatural al urgiei.

Boala respectivă este necunoscută. Unii comentatori cred că era vorba de antrax, o boală contagioasă și de obicei mortală.⁴² Antraxul se manifestă prin niște pustule maligne (beșici ieșite în relief). Alții susțin că era vorba de variolă.⁴³ Mare parte însă din vocabularul folosit pentru descrierea bolii se regăsește în alte părți din Vechiul Testament unde se vorbește despre lepră și efectele ei (vezi Leviticul 13:18-20). Oricare ar fi fost boala, era periculoasă și posibil letală.

A șasea urgie a devenit proverbială în vechiul Israel. De exemplu, Moise îi avertizează pe evrei mai târziu că dacă nu vor asculta de poruncile lui Dumnezeu, Domnul te va bate cu buba rea a Egiptului, cu bube rele la șezut, cu râie și cu pecingine, de care nu vei putea să te vindeci (Deuteronom 28:27).

9:10. Ei au luat cenușa din cuptor și s-au înfățișat înaintea lui Faraon; Moise a aruncat-o spre cer și ea a dat naștere, pe oameni și pe dobitoace, la niște bube pricinuite de niște bășici fierbinți.

Moise și Aaron au făcut exact ceea ce le poruncise Dumnezeu. Lucrul acesta este confirmat de repetarea întregii fraze din versetul 8. Rezultatul activității lor a fost exact cum prezisese Dumnezeu.

9:11. Vrăjitorii nu s-au putut arăta înaintea lui Moise, din pricina bubelor; căci bubele erau pe vrăjitori, ca și pe toți egiptenii.

Aceasta este ultima dată când vrăjitorii egipteni sunt menționați în episodul urgiilor. Ei apar aici mai neputincioși ca niciodată. Nu numai că sunt incapabili să scape țara de epidemie, dar nu se pot apăra nici pe ei înșiși. Acest cuvânt final demonstrează faptul că ei și puterile lor au fost nimicite și supuși complet de puterea Domnului.

Verbul ebraic pentru "a se arăta" este același din versetul precedent. El scoate în evidență un contrast: în vreme ce Moise și Aaron s-au putut *înfățișa* înaintea lui Faraon și au putut face minunile, magicienii egipteni nici măcar nu s-au putut *arăta* înaintea profeților evrei. Gasim aici o altă dovadă a puterii Domnului.

9:12. Domnul a împietrit inima lui Faraon și Faraon n-a ascultat de Moise și de Aaron, după cum spusese Domnul lui Moise.

Observați natura activă a lucrării lui Dumnezeu în împietrirea inimii lui Faraon, astfel ca împăratul să nu se mai înduplece, nici să nu se mai pocăiască. Influența directă a lui Dumnezeu asupra inimii lui Faraon a fost vizibilă și mai devreme (vezi comentariul asupra versetelor 4:21 și 7:3). În altă parte, textul ne spune că Faraon și-a împietrit inima (8:15, 32). Scopul acestei schimbări este, probabil, să ne învețe că Faraon era responsabil pentru păcatul lui și, că în același timp, Dumnezeu este suveran, Cel care a dirijat faptele lui Faraon.⁴⁴

Aplicație

Urgia a șasea, ca și cele anterioare, este repetată și amplificată în cartea Apocalipsa. Ioan relatează în felul următor începutul vărsării celor șapte potire ale mâniai peste urmașii lui Satan: "Cel dintâi s-a dus și a vărsat potirul lui pe pământ. Și o rană rea și dureroasă a lovit pe oamenii care aveau semnul fiarei și care se închinau icoanei ei" (Apocalipsa 16:2).

Ca și înainte, urgiile din Egipt au rolul de a prevesti urgiile care

se vor năpusti asupra celor necredincioși, în zilele de pe urmă. Urgiile din Apocalipsa sunt însă mult mai mari și mai puternice - ele confirmă natura judecății finale a urmașilor diavolului.

A șaptea urgie: piatra și focul (Exodul 9:13-35)

Acesta este începutul celei de-a treia serii de urgii. Natura urgiilor se schimbă în această secțiune: ele se constituie în dezastre meteorologice și astronomice. Nu există nici o relație de esență între aceste trei urgii și cele anterioare; cercetătorii care susțin progresia naturală a urgiilor se împotmolesc în acest punct. Grindina din urgia a șaptea nu are nici o legătură cu epidemia din urgia a șasea.

Întrecerea se încinge. Această audiență la Faraon conține un avertisment foarte amplu adresat acestuia. Situația se apropie de apogeu. Și, pentru prima dată, unii dintre egipteni ascultă de Moise și de semnalele de alarmă pe care le trage el.

9:13-14. Domnul a zis lui Moise: "Scoală-te dis-de-dimineață, du-te înaintea lui Faraon și spune-i: "Așa vorbește Domnul, Dumnezeul evreilor: "Lasă pe poporul Meu să plece, ca să-Mi slujească. Fiindcă, de data aceasta, am să trimit toate urgiile Mele împotriva inimii tale, împotriva slujitorilor tăi și împotriva poporului tău, ca să știi că nimeni nu este ca Mine pe tot pământul."

Începutul celei de-a șaptea urgie are o rezonanță familiară. Primele două serii de urgii încep fiecare într-un mod similar: urgiile întâi și a patra vin după ce Moise merge dimineața la Faraon și i se înfățișează (vezi 7:15; 8:20). Astfel, este evident că urgia numărul șapte marchează inițierea celei de-a treia serii de urgii.

Porunca dată lui Moise de a "se duce înaintea lui Faraon" ne

trimite înapoi la versetul 11 al acestui capitol. Acolo, magicienii nu s-au putut arăta înaintea profeților evrei. Moise, însă, se arată hotărât înaintea împăratului Egiptului.

Particula care deschide propoziția "Fiindcă, de data aceasta, am să trimit toate urgiile Mele" este o conjuncție care înseamnă deoarece / căci, sau un adverb cu rol de subliniere, "într-adevăr". Ea indică astfel certitudinea afirmației care urmează. Aceasta nu e o condițională; nu există nici o structură "dacă ... atunci". Este ceva ce se va întâmpla în mod sigur.

Ceea ce Dumnezeu lansează împotriva Egiptului este o serie de "urgii". Acest substantiv provine de la verbul care înseamnă "a lovi", "a nimici". El este folosit pentru a descrie o lovitură devastatoare administrată de Dumnezeu.

Folosirea verbului "a trimite" este un joc de cuvinte în corelație cu versetul 13. În acel pasaj, Dumnezeu îi cerea lui Faraon să-i lase pe evrei să plece. Dar, pentru că Faraon nu face lucrul acesta, Dumnezeu răspunde prin a "trimite... urgiile" asupra Egiptului.

Urgiile sunt îndreptate în mod special "împotriva ta" sau, mai exact, împotriva inimii tale. Egiptenii credeau că inima lui Faraon deține controlul absolut asupra istoriei și societății.⁴⁵ Acum inima împăratului Egiptului este împietrită împotriva evreilor. Domnul îi atacă inima pentru a demonstra că doar Dumnezeul evreilor este suveran peste univers.

De data aceasta, motivul atacului este clar precizat. Faraon (și egiptenii) trebuie să "știe" că Domnul este singurul suveran al universului. După cum am observat mai devreme, cu ocazia primei audiențe la curtea regală a Egiptului, Faraon declarase: "Eu nu cunosc pe Domnul" (Exodul 5:2). Prin intermediul urgiilor, Dumnezeu Se va asigura că Faraon și slujitorii lui recunosc mâna Domnului asupra Egiptului!

9:15. Dacă Mi-aș fi întins mâna și te-aș fi lovit cu ciumă, pe tine și pe poporul tău, ai fi pierit de pe pământ.

Aici, ideea este că Dumnezeu a avut îndelungă răbdare cu Faraon și cu poporul lui cruțând viața împăratului Egiptului. Dacă Dumnezeu Și-ar fi demonstrat toată puterea, egiptenii ar fi pierit demult. Verbul tradus prin "ai fi pierit" înseamnă "a fi nimicit", dar mai are și sensul de a ajunge necunoscut sau mediocru. Antiteza cu versetul anterior este evidentă: în vreme ce Domnul va ajunge cunoscut pe tot pământul, împăratul Egiptului și poporul Lui ar fi ajuns necunoscuți dacă Dumnezeu ar fi dorit așa ceva.

9:16. Dar te-am lăsat să rămâi în picioare, ca să vezi puterea Mea și Numele Meu să fie vestit pe tot pământul.

Acest verset începe cu o puternică notă adversativă: "dar, însă". Aceasta denotă un contrast izbitor. Dumnezeu nu l-a nimicit pe Faraon, deși ar fi putut-o face foarte ușor. Domnul însă l-a "lăsat să rămână în picioare" (rădăcină causală Hiphil). Poziția lui Faraon trebuie privită în antiteză cu incapacitatea magicienilor de a sta în prezența lui Moise și a lui Aaron (vezi comentariul asupra versetului 11). Și singurul motiv pentru care Faraon este capabil să stea în picioare este că așa a vrut Domnul.

Scopul mâinii sprijinitoare a lui Dumnezeu este afirmat direct: nu pentru că Faraon ar fi câștigat sau meritat harul lui Dumnezeu; nici pentru că nu ar fi meritat judecata prin urgii. Motivul este unul singur și numai unul: pentru ca Numele lui Dumnezeu să fie glorificat pe tot pământul.

Verbul ebraic pentru "vestit" apare aici în rădăcină Piel. Pe tot parcursul Vechiului Testament, în această rădăcină, verbul înseamnă a da un recital de laudă, a da multă slavă și a aminti despre măreția lui Dumnezeu. Este un cuvânt asociat cu închinarea.

9:17. Dacă te mai ridici împotriva poporului Meu și dacă nu-l lași să plece ...

Acest verset subliniază refuzul lui Faraon de a permite evreilor să plece din Egipt. Verbul tradus prin "a se ridica" **împotriva** este un Hithpael, sau un participiu reflexiv, care înseamnă "a se înălța pe sine" și provine de la verbul "a ridica". Acest verb atinge tocmai esența problemei: Faraon se joacă de-a Dumnezeu, se ridică împotriva Sfântului lui Israel.

9:18. ... iată, mâine, la ceasul acesta, voi face să bată o grindină așa de mare cum n-a mai fost în Egipt, din ziua întemeierii lui și până azi.

Dumnezeu a stabilit un moment pentru a șaptea urgie. Aceasta nu va veni "mâine", ca în cazul urgiilor a doua (8:10), a patra (8:23, 29) și a cincea (9:5). Ea va veni "mâine, la ceasul acesta", adică exact la ora la care Moise îi vorbește lui Faraon, doar cu o zi mai târziu.

Furtuna de grindină promisă va fi *kābēd m'ōd* adică "foarte grea". Amintim încă o dată că acest adjectiv este folosit de-a lungul întregii relatări a Exodului pentru a descrie starea inimii lui Faraon. Intensitatea furtunii ilustrează gradul de împietrire a inimii lui Faraon! (În plus, vezi comentariul asupra versetului 9:3 în care și urgia a cincea este *kābēd m'ōd*.)

Intensitatea furtunii este subliniată și de afirmația că o astfel de grindină nu s-a mai văzut vreodată în Egipt, de la întemeierea lui. Cassuto arată că această afirmație este o expresie uzuală în limbajul egiptenilor din acea vreme.⁴⁶ Faraoni ca Tutmes III susțineau că au făcut lucruri mai mari "decât toate lucrurile care au fost în țară de la întemeierea ei". Domnul folosește aceeași expresie pentru a-Și demonstra puterea asupra oricăror fenomene naturale care existaseră vreodată în țara Egiptului.

Este esențial să ne amintim că egiptenii credeau că zeii lor se materializează în elementele naturii. Catastrofa grindinei și a focului este, prin urmare, o batjocură la adresa zeităților egiptene, inclusiv la adresa lui Nut (zeița cerului și personificarea boltei raiului), Shu (sprijinitorul cerului) și Tefnut (zeița umezelii).

9:19. Pune-ți dar la adăpost turmele și tot ce ai pe câmp. Piatra are să bată pe toți oamenii și toate vitele de pe câmp care nu vor fi intrat în case; și vor pieri.

Începutul versetului este un imperativ dublu: "Acum trimite! Pune-ți la adăpost ..." Prin Moise, Dumnezeu îi dă un sfat lui Faraon pentru ca furtuna să nu îi omoare oamenii sau vitele (și Faraon însuși avea turme nenumărate). Dumnezeu îi poruncește să I se supună.

Verbul "a trimite" a fost folosit pe parcursul evenimentului exodului pentru a exprima ceea ce Dumnezeu i-a cerut lui Faraon să facă pentru evrei. Aici, Faraon este chemat să își *trimită* oamenii pentru binele lor, dar Faraon nu ascultă nici acum de cuvântul lui Dumnezeu, după cum vom vedea în versetele următoare.

9:20. Aceia dintre slujitorii lui Faraon care s-au temut de Cuvântul Domnului și-au adunat în case robii și turmele.

Unii dintre egipteni au făcut ceea ce le poruncise Moise. Ei au ascultat pentru că "s-au temut de Cuvântul Domnului". Acest verb indică de multe ori o teamă asociată cu reverență, respect și chiar închinare. Folosirea sa în relatarea Exodului sugerează, probabil, existența unei rămășițe de credincioși în rândul egiptenilor. Chiar dacă așa ar sta lucrurile, numărul acestora era mic. Exodul 9:30 arată că, în general, slujitorii lui Faraon, nu s-au temut de Domnul.

9:21. Dar cei ce nu și-au pus la inimă Cuvântul Domnului și-au lăsat robii și turmele pe câmp.

Cei mai mulți dintre egipteni "nu și-au pus la inimă Cuvântul Domnului". Inimile lor au rămas împietrite, ca și inima lui Faraon, față de adevărul și realitatea declarațiilor și promisiunilor făcute de Dumnezeu. Inima problemei este problema inimii.

9:22. Domnul a zis lui Moise: "Întinde-ți mâna spre cer; și are să bată piatra în toată țara Egiptului pe oameni, pe vite și pe toată iarba de pe câmp, în țara Egiptului."

În ziua următoare, Dumnezeu îi poruncește să aducă urgia peste țară, după cum prevestise El. Cuvântul pentru "piatră" apare de douăzeci și nouă de ori în Vechiul Testament și de douăzeci de ori în relatarea acestui eveniment din Egipt (vezi Psalmul 78:47-48).⁴⁷ În istoria Egiptului, furtunile de piatră nu numai că erau foarte rare, dar, de obicei, când veneau, nu erau distrugătoare. Amploarea furtunii din urgia a șaptea este destul de neobișnuită.

9:23-24. Moise și-a întins toiagul spre cer; și Domnul a trimis tunete și piatră, de cădea foc pe pământ. Domnul a făcut să bată piatra peste toată țara Egiptului. A bătut piatra, și focul se amesteca cu piatra; piatra era așa de mare, încât nu mai bătuse piatră ca aceea în toată țara Egiptului de când este el locuit de oameni.

Puterea furtunii este evidențiată de fulgerele și tunetele care o însoțeau. Apariția acestor manifestări naturale în Vechiul Testament indică de multe ori prezența lui Dumnezeu (vezi Exodul 19:16; 20:18). Cuvântul "tunet" înseamnă literal "voce". Este un termen des folosit în legătură cu o teofanie (vezi Geneza 3:8; Psalmul 29:3-9).

Autorul relatează că în mijlocul furtunii de piatră focul se extindea (verbul este un participiu reflexiv Hithpael). Aceeași expresie este folosită și în Ezechiel 4, tot în contextul unei mari furtuni. Semnificația ei este neclară, deși s-a sugerat ideea că s-ar referi la fulgere neîntrerupte, ce apar unul după celălalt, în succesiune imediată.⁴⁸

Folosirea cuvântului "popor" este foarte importantă. Egiptul a fost probabil primul regat unit din Orientul Apropiat în antichitate, începându-și existența prin anul 3100 î.d.Cr. Evenimentul exodului a

avut loc cam la optsprezece secole de la acel moment (vezi discuția din introducere pe marginea cronologiei). A afirma că această furtună a fost cea mai puternică din toată istoria Egiptului este o afirmație cu adevărat îndrăzneță!

9:25. Piatra a nimicit, în toată țara Egiptului, tot ce era pe câmp, de la oameni până la dobitoace; piatra a nimicit și toată iarba de pe câmp și a frânt toți copacii de pe câmp.

Amplourea distrugerilor provocate de furtună a fost uriașă. Furtuna a nimicit în toată țara Egiptului. Ceea ce vrea să spună autorul prin această expresie generală este explicat într-un paralelism triplu:

tot ce era pe câmp
toată iarba de pe câmp
toți copacii de pe câmp.

Structura și vocabularul fiecărui element sunt în esență aceleași (și mai trebuie observat că în ebraică, fiecare linie începe cu semnul complementului direct). Cassuto afirmă pe bună dreptate: "Cu siguranță nu e vorba de o coincidență: auzim trei lovituri puternice, una după alta".⁴⁹

9:26. Numai în ținutul Gosen, unde erau copiii lui Israel, n-a bătut piatra.

Încă o dată, Gosenul, zona în care se stabiliseră evreii, a fost ocolit de puternica furtună de piatră. Regiunea a rămas neatinsă, în siguranță și liniște. Unii comentatori au încercat să dea o altă explicație acestei distincții spunând că furtunile care loveau Egiptul pe Valea Nilului erau oprite acolo și nu puteau lovi Gosenul. Această interpretare este imposibil de justificat în lumina alegerii pe care Dumnezeu o face și care este atât de evidentă în relatarea urgiilor (vezi comentariul asupra versetelor 9:4-7).

În descrierea urgiei a șaptea, cuvântul "țară", sau "pământ", este folosit de șapte ori.⁵⁰ Primele șase apariții se referă la urgia care a lovit Egiptul, iar a șaptea la calmul ce domnea în ținutul Gosen. Aceasta ne duce cu gândul, desigur, la relatarea creației în care ziua a șaptea a fost o zi de odihnă, pace și armonie.⁵¹ Pe lângă toate acestea este important să observăm și ce anume nu face Faraon. El nu își cheamă vrăjitorii pentru a stăvili urgia sau pentru a o repeta. Nici nu trimite mesageri în Gosen pentru a vedea dacă acest ținut a fost afectat. Ceea ce se întâmplase, sau ceea ce urma să se întâmple era mult prea evident.

9:27. Faraon a trimis să cheme pe Moise și pe Aaron și le-a zis: "De data aceasta am păcătuit; Domnul are dreptate, iar eu și poporul meu suntem vinovați."

Împăratul Egiptului cheamă la el pe profeții evrei și face o mărturisire extraordinară: "De data aceasta am păcătuit". Autocondamnarea lui Faraon nu e foarte convingătoare, deoarece nu își recunoaște păcatele și aroganța de până atunci. El vorbește doar de situația prezentă. În sprijinul acestei afirmații vine folosirea expresiei "de data aceasta" sau "acum", care este o repetare a expresiei folosite de Dumnezeu în versetul 14. Ar fi o greșală să tragem concluzia că Faraon a văzut lumina și că se pocăiește din inimă. Chiar dacă a slăbit, încă joacă rolul șarpelui - minte, manipulează și înșală.

Chiar și așa, este uimitor că Faraon face o astfel de mărturisire. Vechii egipteni credeau în puritatea suveranului lor. Cei care se apropiau de Faraon trebuiau să se aplece: "să miroase pământul, târându-se pe jos", în vreme ce "invocau acest zeu desăvârșit și îi preamăreau frumusețea". Dumnezeu atacă această noțiune a caracterului curat și nepătat al lui Faraon. Există Unul singur care este bun și desăvârșit.

9:28. Rugați-vă Domnului, ca să nu mai fie tunete și piatră; și vă voi lăsa să plecați și nu veți mai fi oprîți.

La suprafață, răspunsul lui Faraon pare sincer. Tonul sau spiritul afirmației sale este însă suspect.

În primul rând, el începe cu imperativul "**Rugați-vă**", poruncindu-le astfel profeților să facă lucrul respectiv.

În al doilea rând, motivul pentru care Faraon le dă această poruncă este, literal, "**pentru că au fost prea multe voci ale lui Dumnezeu**" (Elohim). El face referire la tunete și piatră ca venind nu de la Iehova, ci de la Elohim. După cum am precizat în altă parte, acest ultim apelativ este un nume generic al zeităților din Orientul Apropiat antic.

În al treilea rând, în încheierea versetului, Faraon declară literalmente: "**Nu va mai trebui să stați ...**" Ideea e că Faraon le spune lui Moise și lui Aaron că nu vor mai avea nevoie de o altă audiență la el. Ironia este evidentă în lumina versetului 16 unde Dumnezeu i-a permis lui Faraon să *stea în picioare* înaintea Sa, dar acum Faraon nu mai vrea să-i lase pe profeți să *stea* înaintea lui. Faraon continuă să joace rolul unei divinități.

Este a treia oară când Faraon le cere profeților să mijlocească pentru el. Dar în spate se ascund, bineînțeles, înșelătoria și minciuna.

9:29. Moise i-a zis: "Când voi ieși din cetate, voi ridica mâinile spre Domnul, tunetele vor înceta și nu va mai bate piatra, ca să știi că al Domnului este pământul."

Răspunsul lui Moise, "**voi ridica mâinile spre Domnul**", este o expresie care semnifică actul rugăciunii (vezi 1 Împărați 8:38; Ezra 9:5). Motivul pentru care profetul este gata să facă această mijlocire nu este de a-l mulțumi pe Faraon, ci pentru ca Faraon "**să știe că al Domnului este pământul**".

Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el,
Lumea și cei ce o locuiesc

(Psalmul 24:1).

Domnul este Cel ce domnește peste pământ, nu zeii egipteni și cu siguranță nu Faraon (care era considerat domn peste cele două regiuni ale Egiptului Superior și Inferior).

9:30. Dar știu că tu și slujitorii tăi tot nu vă veți teme de Domnul Dumnezeu.

Moise este foarte tranșant cu Faraon. El știe că mărturisirea și cererea lui de rugăciune sunt doar cuvinte goale, deșarte. Împăratul Egiptului este un mincinos, un mormânt văruit, unul care are "**doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea**" (2 Timotei 3:5). Poate că egiptenii s-au temut de urgii și de o oarecare putere divină, dar nu s-au temut de Domnul.

9:31-32. Inul și orzul se prăpădiseră, pentru că orzul tocmai dăduse în spic, iar inul era în floare; grâul și ovăzul nu se stricaseră, pentru că erau târzii.

Aceste două versete formează un paralelism antitetice. Acesta apare astfel:

a	b	c
Inul și orzul	se prăpădiseră	pentru că orzul tocmai dăduse în spic
a	b	c
Grâul și ovăzul	nu se stricaseră	pentru că erau târzii.

Acest instrument literar are rolul de accent și antiteză. Recoltele care erau coapte sau aproape coapte au fost distruse, dar cele care abia ieșiseră din pământ au rămas neatinsse.

Motivele acestei antiteze sunt trei la număr. În primul rând, păstrarea plantelor tinere, gingașe demonstrează natura miraculoasă a

urgiei. De obicei, chiar acestea sunt devastate de o furtună de piatră, dar de data aceasta Dumnezeu le-a ferit de distrugere. În al doilea rând, antiteza arată harul lui Dumnezeu în mijlocul judecății. Dumnezeu încă Se îndură de Egipt și îi permite să supraviețuiască în ciuda urgiei. De ce? Vezi comentariul asupra versetului 16. În fine, faptul că unele recolte au rămas întregi asigură baza materială pentru masacrul următoarei urgii, lăcustele.

9:33. Moise a plecat de la Faraon și a ieșit afară din cetate; și-a ridicat mâinile spre Domnul, tunetele și piatra au încetat și n-a mai căzut ploaia pe pământ.

Unul dintre elementele principale ale descrierii fiecărei urgii este recapitularea adică rezumarea a ceea ce s-a întâmplat mai devreme. Vezi, de exemplu, 8:17, 24; 9:6, 10; etc. Scopul principal al recapitulării este de a arăta că evenimentul a avut loc - și că a avut loc exact așa cum a plănit și prevestit Dumnezeu.

9:34. Faraon, văzând că ploaia, piatra și tunetele încetaseră, n-a conștientizat că păcătuiește și și-a împietrit inima, el și slujitorii lui.

Faraon refuză încă o dată să se țină de cuvânt. Pericolul a trecut și nu există nici o dovadă că s-ar fi schimbat ceva în inima lui. Textul spune, literal: "El și-a mărit păcatul". Se pare că o dată ce amenințarea a trecut, el devine și mai împietrit în răutatea lui.

Pentru prima dată vedem că acest concept al inimii împietrite este aplicat nu doar împăratului egiptean, ci și slujitorilor lui. Moise a avut dreptate când a spus în versetul 30 că tu (adică Faraon) și slujitorii tăi tot nu vă veți teme de Domnul.

Ploaia, piatra și tunetele apar în ordine inversă față de versetul 33. Cele două liste formează un chiasm care are rolul de a sublinia încetarea urgiei.

9:35. Lui Faraon i s-a împietrit inima și n-a lăsat pe copiii lui Israel să plece, după cum spusese Domnul prin Moise.

Relatarea celei de-a șaptea urgii se sfârșește cu formula regăsită, într-o formă sau alta, la încheierea fiecăreia dintre urgiile anterioare (7:22; 8:15, 19, 32; 9:7, 12). Este o expresie a acestei secțiuni din Exodul semnaland sfârșitul unei anumite urgii.

Aplicație

În Apocalipsa lui Ioan citim următoarea descriere a celui de-al șaptelea potir al mănecii ce va fi vărsat peste necredincioși: "Al șaptelea a vărsat potirul lui în văzduh. Și din Templu, din scaunul de domnie, a ieșit un glas tare, care zicea: "S-a isprăvit!" Și au urmat fulgere, glasuri, tunete și s-a făcut un mare cutremur de pământ, așa de tare, cum, de când este omul pe pământ, n-a fost un cutremur așa de mare... O grindină mare, ale cărei boabe cântăreau aproape un talant, a căzut din cer peste oameni. Și oamenii au hulit pe Dumnezeu din pricina urgiei grindinii, pentru că această urgie era foarte mare" (Apocalipsa 16:17-21).

Asemănările dintre această urgie a șaptea din Apocalipsa și a șaptea urgie din Egipt sunt izbitoare. În primul rând, trebuie observat că ambele urgii sunt însoțite de tunete și fulgere. În al doilea rând, este scoasă în evidență amploarea urgiilor; Egiptul nu mai văzuse așa ceva de la întemeierea sa ca națiune (9:24); în Apocalipsa se spune că nu mai apăruse așa ceva pe pământ de la apariția omului. Ambele urgii au fost extrem de puternice și în ambele cazuri, răspunsul omenirii a fost împietrirea inimii sau blasfemia.

Mărimea grindinii evocate în Apocalipsa subliniază imensitatea și puterea extraordinară a urgiei de la sfârșitul zilelor - cu mult mai mare decât urgia din Egipt. Dezastrul suferit de egipteni a fost doar o frântură din judecata finală. Aceasta ar trebui să ne pună puțin pe gânduri. Și ar trebui să ne determine să vestim Evanghelia lui Cristos care îi scapă pe oameni de un asemenea sfârșit.